

הקבועה].

בתפילת **שחרית**, ובמוסף⁽¹⁵³³⁾,
ובמנחה⁽¹⁵³⁴⁾, **נכנסין וקורין על פיהן** [כל אחד
בעל פה, בפני עצמו⁽¹⁵³⁵⁾] **כפי שקורין את**
קריאת שמע.

והיאך היו קורין פרשיות אלו —

כל זה בשאר ימי השבוע. אבל **בערב שבת**,
בתפילת **מנחה לא היו נכנסין** [לא היו
מתכנסים לבית הכנסת] — **מפני כבוד**
השבת. דהיינו, מפני שהיו עסוקים בהכנת
צרכי השבת.

פרשה גדולה, דהיינו פרשה שיש בה יותר
משלשה פסוקים, כגון פרשה ראשונה של
בראשית, שיש בה חמשה פסוקים, **קורין**
אותה בשנים [בשני בני אדם. שהיו שנים
עולים לקריאתה, וכפי שיבואר להלן
בגמרא].

כל יום שיש בו אמירת הלל — אין בו מעמד
בתפילת **שחרית**. דהיינו, אותם ישראל שהיו
עומדים בירושלים על קרבן אחיהם⁽¹⁵³⁶⁾, לא

ואילו פרשה **הקטנה**, שיש בה רק שלשה
פסוקים — קורין אותה **בעולה יחיד**.

1534. רש"י כתב שבתפילת נעילה אין קריאת
פרשה. אבל המאירי ורבי יהונתן מלוני"ל
סוברים שיש פרשה בנעילה, וקורין אותה בעל
פה. וכן הביא התוספות **יום טוב** בשם
הרמב"ם, שגם בנעילה היתה קריאה. ועיין
ברש"ש.

ישראל זקנים שהיו מתנדבים להתענות ולהתנהג
כדין אנשי מעמד שבירושלים. ואלו לא היו
צריכים לעלות, אלא מתכנסים בעריהם וכו'. וזהו
באותם שהזקינו ביותר, ואין יכולים לעלות מרוב
זקנותם.

1535. בגמרא תתבאר כוונת המשנה, שהרי קודם
לכן אמרנו שקורין אותה בספר תורה וברבים.
ועיין ברש"ש.

1533. **הרמב"ם** מפרש, שבמעמדות היתה
תפילה מיוחדת לצורך הקרבנות, והיא הנקראת
כאן "מוסף". וכן הביא **הריטב"א** בשם הר"ז.

1536. כך כתב רש"י. וכן כתב רבי יהונתן
מלוני"ל: **בכל יום שיש בו הלל אין בו מעמד**
בשחרית. כלומר, לאותו המעמד שהיה
בירושלים, שהיה עומד על הקרבן וכו' ולפי
שהיו צריכין למהר ולחזור לבית המקדש כדי
שיקריבו שם איברי התמיד והקטורת והנסכים,
והם מתעכבים בעבור קריאת ההלל, לפיכך
מקילינן להו שלא יקראו במעשה בראשית
כמשפטם. אבל אותם שהיו בעריהם צריכים
לקרות, שהרי אינם טרודים בשום דבר, רק אין
להם לעשות כי אם להתפלל.

וכתב **השפת אמת**, שהוכרח לפרש כך, ולא
כפשוטו, שמדובר בתפילת מוסף הרגילה של
ראש חודש וכו', משום שכאן שנינו שקורין
במוסף. ולהלן אומר התנא, שכשיש קרבן מוסף
— אין מעמד. והיאך יתכן הדבר? אלא על
כרחך, כי מה ששנינו שקורין, היינו במוסף
המיוחד של המעמדות, ולא בראש חודש, שיש
קרבן מוסף. והביא שבספר המכריח נדחק בזה,
ומחק לגמרי את המילה "במוסף", ופירש
שקורין רק בשחרית ובמנחה. אבל כתב שפירוש
זה דחוק מאוד. עיין שם מה שכתב עוד בזה.
ועיין **בריטב"א** [להלן], על דברי הגמרא
"ותעניות ומעמדות מי אית בהו מוסף",
שהקשה על שיטה זו.